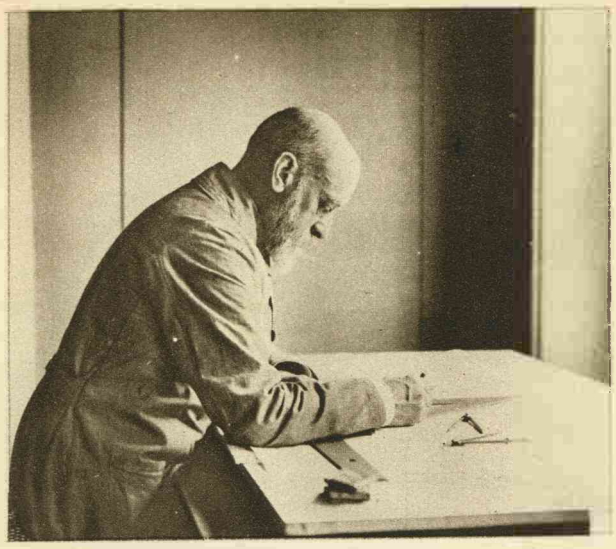

H. P. BERLAGE.

De bekende architect H. P. Berlage, die door zijn ijveren in woord en geschrift om op het gebied der bouwkunst meer aesthetische begrippen ingang te doen vinden, zich een groote vermaardheid heeft verworven, viert den 21sten Februari zijn 60sten verjaardag.

De Misdaad in den Trein

Oef! Eindelijk eens vrijaf," zuchtte ik, wierp mijn sigarenkoker en een paar tijdschriften op de ledige zitplaats naast mij en nestelde mij zoo gemakkelijk mogelijk in de kussens van een eerste klasse rookcoupé.

Als jong advocaat met ruime middelen maar nog weinig bekend, had ik langen tijd tevergeefs uitgezien naar eenige praktijk, toen eindelijk het geluk mij toelachte en mij het onderzoek was opgedragen in een zaak, die, als ik ze tot een goed einde bracht, mijn naam de noodige bekendheid geven zou. Die zaak was als volgt: Een oude heer van omstreeks zeventig jaar had een jong meisje in dienst genomen voor de schrijfmachine. Hij had haar zijn volle vertrouwen geschonken; zeer verkeerd, want te laat was hem gebleken met een schoone gelukzoekster te doen gekregen te hebben, die zijn vertrouwen ten eigen bate misbruikt had en den ouden heer voor groote sommen had opgelicht. Ik stelde natuurlijk veel belang in deze zaak en was nieuwsgierig de schoone misdadigster te leeren kennen. Spoedig dwaalden mijn gedachten echter af naar de genoegens van mijn vacantie, die ik bij mijn broer zou gaan doorbrengen.

Ik was ondanks mijn twee en dertig jaar nog ongetrouwd, doch begon mijn jonggezellenvrijheid wel wat beu te worden en zou mij gaarne in de echtelijke kluisters laten slaan, als ik het geluk had met een lieftallige jonge dame kennis te maken, die bereid was als mijn gevangenbewaarster op te treden. Nu had mijn broeder mij juist dezer dagen geschreven, dat hij een logée kreeg, die hij als een goede partij voor mij beschouwde en hij had zoo hoog van haar bekoorlijkheden opgegeven, dat ik de gelegenheid om kennis met haar te maken niet wilde laten voorbijgaan.

Ik lag hierover diep in mijn kussens gedoken tedroomen; het rhythmische gestamp van de locomotief maakte mij slaperig; de krant ontglipte aan mijn handen en ik dommelde in. Hoelang ik geslapen had, wist ik niet, maar plotseling werd ik uit mijn sluimer gewekt door een angstigen, onderdrukten kreet, van een tweeden, iets zwakkeren gevolgd. Ik zat onmiddellijk rechtop, wat was dat? De kreten kwamen uit een der belendende coupé's. Mijn besluit was onmiddellijk genomen; niet lettende op het gevaarvolle van de onderneming, deed ik de deur van mijn coupé open en begaf mij langs de loopplank naar het volgende compartiment. Wat ik daar zag, deed mijn adem verstijven van schrik. In de coupé bevonden zich slechts twee personen, een heer en een dame die in een doodelijke worsteling gewikkeld waren. Het gelaat van den man, iemand op gevorderden leeftijd, was naar mij toegekeerd; zijn gladgeschoren gezicht was verwrongen en zijn oogen waren vol ontzetting op de vrouw gericht. Deze was met haar rug naar het venster gekeerd en ik zag slechts een massa mooi blond haar en haar beide fraaigevormde handen, die den hals van den ouden heer als een schroef omvat hielden, en aan haar rechterhand bemerkte ik een gouden ring met een grooten juweelen steen. Dit alles op te merken duurde slechts een seconde, en nu poogde ik in zenuwachtige haast het portier open te rukken, wat mij evenwel in mijn opgewonden toestand en in mijn gevaarvolle positie op de loopplank van den voortrollenden trein niet gelukte; ik poogde door luid schreeuwen de aandacht te trekken, doch mijn geroep ging voor de beide worstelenden in het gestamp van den trein verloren. Ten einde raad liep ik zoo gauw mogelijk naar mijn coupé terug en trok aan de noodrem.

In een oogenblik stond de trein stil en kwam de conducteur met nog eenige andere mannen haastig op mijn coupé toeloopen.

„Wat is er aan de hand, mijnheer?" vroeg hij snel.

„Er is een moord gepleegd, of ten minste een moordaanslag," antwoordde ik. „In de coupé hiernaast. Ik hoorde een onderdrukten gil, waagde mij op de loopplank en zag hoe een man en een vrouw met elkander worstelden en zij hem naar de deur duwde."

Onmiddellijk begaf de conducteur zich naar de door mij aangewezen coupé, gevolgd door mij en de beide heeren, die politieagenten in politiek schenen te zijn. Ik keek naar binnen en verwachtte daar alle teekenen van de plaats gehad hebbende worsteling te zien, doch tot mijn groote verbazing was er niets dat op een moordaanslag geleek. In den eenen hoek zat een dame met een krant voor zich en aan de andere zijde een heer van middelbaren leeftijd die uit het raampje keek. Alles ademde rust en ik kreeg het onaangename gevoel, dat ik met wantrouwende blikken door den conducteur en de beide politiemannen werd aangezien. Ik begreep er niets van; ik had toch duidelijk de kreten gehoord en de worsteling gezien. Maar hoe was dan dat rustige tafereeltje te verklaren van deze vreedzaam zittende menschen, die ik zou durven zweren eenige oogenblikken te voren in een wanhopigen strijd gewikkeld te hebben gezien?

„Ik vrees, mijnheer, dat u den trein wel wat al te haastig hebt doen stoppen" merkte de conducteur bestraffend aan. „Ik zal genoodzaakt zijn proces-verbaal tegen u op te maken."

„Het spijt me," antwoordde ik, terwijl ik weer in mijn eigen coupé stapte. „Ik verzeker u, dat ik het gevecht gezien heb en niet onnoodig aan de noodrem getrokken heb. Hoewel mij alles raadselachtig voorkomt."

Op dit oogenblik viel een der politieagenten mij in de rede met de woorden:

„De deur van de andere coupé is open, dit is klaarblijkelijk de coupé, waarvan deze heer sprak. In hetzelfde moment was ik mijn coupé weer uitgesprongen. Ja, dit was de plaats waar de misdaad had plaats gevonden. Op den vloer van de coupé lag een vergulde haarpen en aan den deurpost waren bloeddruppels zichtbaar.

„Moord en zelfmoord!" mompelde de conducteur, „de baan moet worden afgezocht."

Mijn naam en adres werden gevraagd, opdat ik later als getuige zou kunnen worden opgeroepen. Op het oogenblik dat ik mij weder in mijn hoekje neervlijde, kwam een der rechercheurs op mij af en fluisterde mij in 't oor:

„Ik geloof dat we onze schoone kwijt zijn!"

„Wat bedoel je?" vroeg ik scherp.

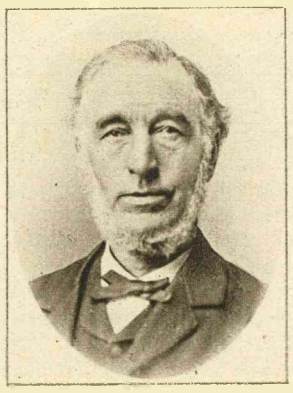
„Wel, mijn collega en ik zijn in den trein, om een vrouw te arresteeren die verdacht wordt Lena Kosters, de oplichtster te zijn. Ze heeft wellicht lont geroken en getracht te ontsnappen of zich van het leven beroofd. We zullen de baan afzoeken."

De trein vervolgde zijn weg en ik was overgelaten aan de onaangename overpeinzing dat als het waar was, dat Lena Kosters zich van het leven beroofd had, voor mij meteen de kans verkeken was om door een proces tegen haar, naam te maken.

Toen ik in het vriendelijke Geldersche landstadje aankwam, waar mijn broer woonde, was daar de misdaad reeds bekend. Voorts vernam ik dat het lichaam van den ouden heer gevonden was en herkend als dat van Johannes Wijnveld, bij wien Lena Kosters in betrekking was geweest. Van deze laatste was echter geen spoor gevonden.

P. MULDER.

C. v. d. HOEFT. †

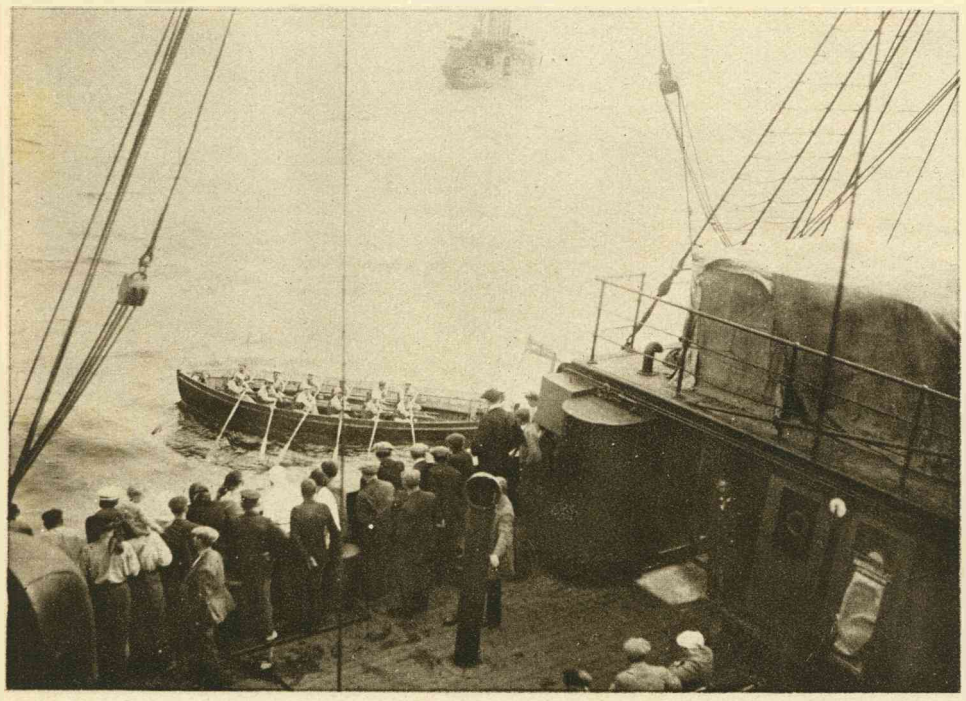
T. BOONSTRA.

Den 7en Februari was het 60 jaar geleden dat de heer Dr. P. MULDER zich te Bathmen vestigde als genees-, heel- en verloskundige. De krasse grijsaard, die den 23sten van deze maand zijn 85sten verjaardag viert, oefent zijn practijk nog steeds tot groote voldoening zijner patiënten uit. — Te Terneuzen overleed in den ouderdom van 78 jaar de heer C. VAN DER HOEFT, die in Zeeland, vooral in Zeeuwsch-Vlaanderen, algemeen bekend was als aannemer en uitvoerder van verscheidene groote waterwerken. — De heer T. BOONSTRA, Directeur der Gemeentewerken te Assen, is na een dertigjarigen arbeid met ingang van 1 Maart eervol als zoodanig ontslagen. Méér dan iemand anders heeft deze bescheiden figuur tot de bouwkundige schoonheid van Assen bijgedragen.

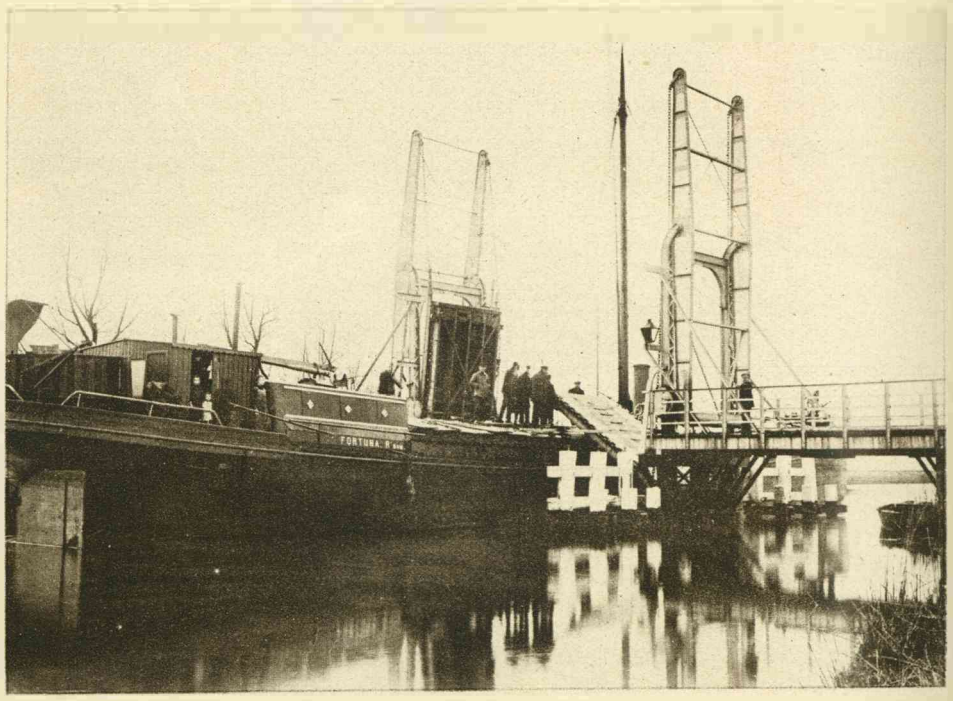
JAN LIGTHART. †

Op betrekkelijk jeugdigen leeftijd is te Laag Soeren, waar hij rust en herstel van gezondheid zocht, overleden de bekende paedagoog Jan Ligthart, die zoowel door zijn practischen arbeid als hoofd zijner beroemde school te 's-Gravenhage, als door z'n theoretischen, in zijn werken verkondigd, de opvoeding van het kind in nieuwe banen zocht te leiden.

HET s.s. „FRISIA" AANGEHOUDEN.

De aanhouding van het Nederlandsche stoomschip „Frisia" door het Engelsche oorlogsschip „Argonaut". De foto werd genomen op het moment, dat de sloep zich v.d. „Frisia" verwijdert.

EEN AANVARING.

Verleden week werd de Eembrug bij Baarn stuk gevaren door de „Fortuna" van Rotterdam, waardoor 't verkeer geruimen tijd was gestremd.